

[Svend Haugaard.]

bedre og mere betegnende, men i hvert tilfælde formen som sådan kan jeg helt give min tilslutning.

Men netop denne form har jo været udsat for debat, som vi allerede har hørt det fra de foregående ordførere, og der er udtalt en betydelig skepsis over for den. Jeg mener, at der til enhver tid skal være åbenhed for ændringer, og det helt afgørende må være en vurdering af, hvad der tjener udviklingslandene bedst, og ikke vore egne interesser. Det er helt i sin orden, at der er en meget vågen kritik, som kan tvinge os til at gøre det bedst muligt, og det skal vi gøre både for landenes og for vor egen skyld.

Det er også klart, at der må ske enkelte fejl. Det undgås jo ikke herhjemme under vore hjemlige forhold. Hvordan skulle det da kunne undgås under de meget fremmedartede forhold? Det er også sådan, at der er meget forskellige sværhedsgrader; det er ikke lige let at gennemføre opgaverne til og de forskellige steder. Men mit indtryk er, at arbejdet i det store og hele har været meget vellykket, at det er blevet meget positivt gennemført, og at en meget betydelig del af den kritik, der har været fremført imod arbejdet, har skudt langt over målet.

Jeg ser meget gerne, at vi får lejlighed til en mere indgående debat, hvor også denne kritik bliver hørt, og det vil der jo blive lejlighed til, fordi der her kun er tale om en midlertidig forlængelse.

Jeg synes, det er meget glædeligt at se, at det udvalg, der er nedsat til at forberede en revision af loven, ubetinget har anbefalet denne form for u-landsarbejde og endda har anbefalet det for en 5 års periode. Jeg synes, det vil være lidt af en katastrofe, hvis de indhøstede erfaringer og de gode igangværende initiativer ikke fortsat kunne blive udnyttet fuldt ud. Men vi skal på den anden side ikke stivne i de én gang vedtagne former, og jeg ser da meget gerne, at der gives mulighed for forsøgsordninger, og vil gerne spørge ministeren, om han er vågen over for

de muligheder, der kan være på andre områder.

Udvalgets anbefaling glæder mig så meget mere, som jeg for kort tid siden selv har haft lejlighed til at se en del af det arbejde, der udføres. Det var i Mysore, og jeg er i hvert tilfælde klar over, at for dette områdes vedkommende må den fremførte kritik være helt ved siden af. Her er der i virkeligheden kun grund til ros og anerkendelse. Jeg tror, jeg tør sige, at det kunne simpelt hen ikke gøres bedre, end det gøres her, og jeg synes, det må undre, at den danske presse ligesom er meget åben over for enhver kritisk røst, der kommer frem, medens en saglig redegørelse for det meget positive, der sker derude i arbejdsmarken, åbenbart har knap så megen interesse.

I Mysore er arbejdet meget dygtigt udført, og det gælder både teknikerne på Indiensgården og de frivillige ude i landsbyerne. Der er et meget fint samspil, hvor den ene parts værdi er stærkt afhængig af den andens tilstedeværelse, og dette samspil gælder både i menneskelig og i teknisk henseende.

De unge landmænd, der er placeret derude i landsbyerne, har 9 måneders landbrugsskole og i øvrigt praktisk uddannelse, og de er i stand til i løbet af ganske få år fuldstændig at ændre landsbyens forhold, sådan at dens produktion stiger meget betydeligt. Der er eksempler på flere steder, at hele landbrugsområder i løbet af 3-4 år fordobler deres produktion. Jeg gad se, om man ret mange andre steder kan fremvise lignende resultater, også hvor der er tale om større udgifter for at nå frem til målene.

Dertil kommer et samspil med gården, som har udsendte tyre, muligheden for at købe krydsningskvier, muligheden for at få græstiklinger, muligheden for at få kunstgødning herigennem og muligheden for at få hjælp til vandingsanlæg osv. Alt det, hvorved det høje stadi af mellemteknikerne — de frivillige — omsættes til landsbyens niveau. Hele det samspil er så uhyre værdi-